

Pałac w Wojanowie usytuowany jest w zachodniej części wsi. Na północ od rezydencji rozciąga się park krajobrazowy, którego zachodnią granicę stanowi rzeka Bóbr, oddzielająca zespół pałacowo-parkowy w Łomnicy Dolnej.

Pałac jest budowlą trzykondygnacyjną założoną na rzucie prostokąta, z czterema narożnymi, cylindrycznymi wieżami oraz wysokim ryzalitem mieszczącym klatkę schodową na osi elewacji frontowej. Korpus pałacu nakryto wysokim, trzykondygnacyjnym dachem czterospadowym, zaś narożne wieże zwieńczono lejkowatymi hełmami. Klatka schodowa w elewacji frontowej otrzymała płaski dach, na którym umieszczono widokowy taras. Rezydencja utrzymana jest w stylu neogotyku angielskiego.

Po obu stronach pałacu wzniesiono oranżerie połączone z nim krytymi przejściami. Szczególny charakter elewacji frontowej pałacu nadaje podwójny portal. Dwa półkoliście zamknięte otwory wejściowe ujęto w kamienne, proste obramienia złożone z filarów wspartych na cokołach ze stylizowanymi głowicami dźwigającymi prostą archiwoltę i fryz belkowania ozdobiony szeregiem herbów. Kolumnienki te są ustawione po bokach otworów wejściowych.

Korpus flankowany jest przez wspomniane dwie oranżerie, które założone na planie prostokątów, mają dwu i trzyosiowe elewacje, skromniejsze od dziedzińca i bogatsze od ogrodu. W oknach elewacji ogrodowej oraz oknach oranżerii i ich łączników zachowała się częściowo neogotycka stolarka okienna, natomiast pozostałe obramienia są siedemnastowieczne.

W roku 1835 pałac został przebudowany na rezydencję księżniczki Luizy Niderlandzkiej w modnym wówczas duchu romantyzmu bez dokonywania istotnych zmian w bryle budynku. Wówczas to stary dwór otrzymał nowe oblicze przez nadanie mu cech neogotyku angielskiego. Świadomie wykorzystano nie tylko bryłę starszego dworu, ale i pozostałości dawnego wystroju elewacji frontowej. Ostatnia przebudowa pałacu miała miejsce w roku 1906, kiedy znacznie zmienione wnętrza utraciły swój pierwotny wystrój.